

296. Vort Land, vort kære, gamle Land.

Moderato.

N. P. Hillebrandt.

1. Vort Land, vort kære, gamle Land, vort lille Land i Bølgens Arme, med
 Bølge-løv og Klit-te-sand, med Vintrens Sne og Som-rens Var-me, end
 jub-ler højt i Kor-nets Hav, fra Lyngens Banker Haa-bets Lær-ke, end
 vaj-er højt i Bølgens Trav dit fri-e Ban-ner, Kor-sets Mær-ke.

2. Vort Land, vort kære, gamle Land,
 med Vikingsmilet, skønt du lider,
 med Runeskript paa Skjoldets Rand
 om Ærens Glans i svundne Tider.
 Vort Land, som bar os i din Favn
 og lod os die ved dit Hjerte,
 kun Gud kan stille dine Savn,
 men vi vil lindre Savnets Smerte.

3. Vort Land, vort kære, gamle Land,
 end har vi Kraft til Dagens Møje,
 end vil vi stræbe, hvad vi kan,
 med hvælvet Bryst og løftet Øje.
 End flammer Livet varmt og rigt,
 end tør vi bryde Snillets Lanse
 i Tankens Dyst, i Kunst og Digt
 for dig, vor Moder, at bekrænse.

4. Vort Land, vort kære, gamle Land,
 vor Ros er din, vor Kraft, vor Evne,
 vort Liv er dit til sidste Brand,
 dit er det alt, hvad vi kan nævne;
 og gaar dit Ry ej højt paa Flugt,
 dog eet skal rygtes trindt paa Jorden:
 at ingen elskes varmt og smukt
 som du, vor Moder, her i Norden.

Vilh. Gregersen.

297. Vort Land, vort Land, vort Fædreland.

Kraftigt.

(Danmark.)

Emil Hartmann.

1. Vort Land, vort Land, vort Fædreland! Du Ha-vets yng-ste Søn, som